

ŠÉF KRIMINÁLKY MARTIN EGGE ŠEL RYCHLÝM KROKEM KE

svému audi. Ledový vítr foukal ze všech stran a cuchal mu šedivé vlasy. Bylo 28. prosince, hodiny ukazovaly 12.40. Auto měl zaparkované u zdi, u které rostly borovice. Suchý sníh se hnal po zemi a ukládal se v závětrří u základů budovy, v níž sídlila kriminální policie. Ocelové hrany podlouhlých oken pokrývala jinovatka.

Vsedl do auta a pomalu couval, zaklonil se a předtím, než odjel, přešel očima po cihlové zdi. Obrovská budova pojala pět set zaměstnanců, ale dneska nebyl v práci téměř nikdo.

Když vyjel na hlavní silnici, pocítil ten nepříjemný vnitřní neklid. Byla mu zima a pustil si topení. Proud vzduchu mu ovanul obličej.

Kari Helena, čtyřiaadvacetiletá dcera jednoho z jeho takzvaně nejlepších přátel, mu právě poslala zprávu. *Martine, musím s tebou mluvit. Teď se teprve dozvíš to nejhorší.* Konečně, pomyslel si. Šlo o něco, co se mu snažila říct už dlouho. Co vlastně ví? Zavolał jí zpátky a navrhl, že by mohl přijít k ní domů, ale vyděsila se a šeptala, že matka je doma a otec že se o tom nesmí dozvědět. Prosil ji, aby mu řekla, o co jde, a ona hlubokým monotónním hlasem odpovídala: „Víš, malý Gustav...“ Víc už neřekla. Báł se, že by si to mohla rozmyslet, a navrhl, aby se sešli následující den ve dvanáct v kavárně Pascal, kde si vždycky kupovala zákusky. Souhlasila.

Začalo to před pár měsíci, na začátku října. Jednoho dne ji viděl z pátého patra, z okna v chodbě. Měl odtud široký rozhled na síť cest a na průmyslové budovy stojící v řadě za sebou. Stála na parkovišti v té své hořčicově žluté bundě. Chladné slunce rýsovalo na asfalt pruhy a podzemní vítr přes něj hnal listí. Zase přibrála. Sjel dolů výtahem a ona mu podala papír, nějaké potvrzení o nemovitosti, kterou její otec zjevně vlastní na Mallorce. Pak vykoktala: „Jde o tátu. A ještě něco. Najednou jsem si vzpomněla na něco se strýcem Hansem.“

Řekla to tak potichu, že to skoro ani neslyšel. Pak zavřela pusy, otočila se a odešla. Vypytávat se nemělo cenu.

Lidé, kteří prošli těžkou psychickou zátěží, si můžou najednou na něco vzpomenout, ale také existuje něco, čemu se říká falešné vzpomínky, a Kari Helenu nejde v žádném případě označit za nějak stabilní osobnost. Navíc se to všechno odehrálo už hrozně dávno.

Martin Egge vjel do tunelu pod Ekebergem. Z ventilace mu na ruce foukal teplý vzduch. Z těch myšlenek ho bolelo u srdce. Hans seděl ve vězení v Ila, odsoudili ho za hospodářskou kriminalitu a obchod s drogami. Do propuštění mu zbývalo pět let. Takové přátele šéf kriminálky v žádném případě mít nemůže a on taky s Hansem přerušil veškeré styky.

Když projížděl kolem Opery, zavolal Irmelin Quistové, „holce pro všechno“, která pracovala na policejním ředitelství v Grønlandu: „Tady Martin Egge,“ představil se a slyšel ji, jak se nadechuje.

„Potřeboval bych, jestli byste mi nevytáhla z archivu jednu složku. Jde o nějakého Gustava Bielera, desetiměsíční dítě, které zemřelo 8. listopadu 1994. Můžete to zařídít?“

„Ano,“ odpověděla stručně.

„Budu u vás za deset minut,“ řekl ještě a ukončil hovor.

„Některé děti prostě umřou,“ mumlal si pro sebe a přibrzdil, protože auto před ním taky brzdilo. Ale proč Kari Helena říkala: „*Víš, malý Gustav...*“?

Ten zimní den se podobal dnešnímu: bylo lehce nasněženo, mráz, ale i přesto mlžno. Vlastně ani nešlo o nějaký případ; jenom prošetřili náhlé, nevysvětlitelné úmrtí dítěte. Jako vyšetřovatel pracoval na mnohem horších místech činu, ale na tomhle případu bylo zvláštní to, že se znal s rodiči toho dítěte. Mrtvý chlapeček ležel na posteli, jeho osmiletá sestřička skoro na něm. K tomu, jako ohromení diváci, vzlykající au pair a otec.

To on rozhodl, že dítě nemusí na pitvu. Na základě jeho rozhodnutí lékař konstatoval, že příčinou smrti není žádný zločin a že se jedná o náhlé úmrtí.

Stalo se to před šestnácti lety. Zdálo se absurdní, aby se v tom teď začali vrtat, a věděl, že by se od toho měl držet dál.

Ztlumil topení o jeden stupeň. Dneska odhazoval sníh u Jorunn a teď cítil, jak má ztuhlé klouby. Znovu se s ní začal přátelit, chtěl ji přimět k tomu, aby mu něco řekla, možná o tom všem ví něco víc. Dokonce s ní a její rodinou strávil Štědrý večer. Ve chvíli, kdy se objevil ten cizinec, Arif, který si přišel pro nějaký kód, ho napadlo, že by jeho podezření mohlo být správné.

* * *

Martin Egge zajel do garáží policejního ředitelství. S úlevou zaregistroval, že Marianina bílá dodávka tam není. Zaparkoval na volném stání, podíval se na hodinky a vyjel výtahem do recepcy. Byly Vánoce, takže u přepážek, kde se vyzvedávaly pasy, nikdo nečekal. Jen tak tam postával, aby měla Irmelin Quistová na vyhledání té složky o pět minut víc. S recepční mluvili dva východoevropsky vyhlížející muži.

Myslel na toho Arifa. Podle zprávy Útvaru pro organizovaný zločin při policejním ředitelství se zvyšuje počet trestných činů spáchaných cizími státními příslušníky. Dochází ke stále většímu počtu krádeží ve sběrných dvorech, vloupání do obchodů s elektronikou, televizemi, fotoaparáty a stavebninami. Cizinci se často zapojují

do podvodů s platebními kartami. Norsko se stalo útočištěm zahraničních kriminálních, pomyslel si a vstoupil do výtahu.

Když z výtahu v téměř liduprázdném oddělení v pátém patře vystupoval, upravil si uzel na kravatě.

Věděl, že existují nějaké průsečíky. Ale fungují jako vyskládané kostky domina, které se jedna po druhé kácí a trvá to strašlivě dlouho. Bylo to komplikované. Před několika týdny Egge naznačil ředitelce policejní bezpečnostní služby, že se cítí ohrožený. Souviselo to s jednáním s polskou ambasadou, kde se snažil zjistit, zda nemají nějaké informace o advokátu Marku Sitkovi. Sitek působil jako Hansův obhájce a vedl v norském právním systému také pochybné případy několika Východoevropanů. Hned poté mu někdo volal ze skrytého čísla. Dotyčný ho zvučnou norštinou požádal, aby si hleděl své práce. *Vy jako ředitel kriminální policie přece nemůžete podnikat soukromá šetření.* Ten člověk měl pravdu, ale jemu to nedalo. Zvlášť teď, když Kari Helena naznačila něco, co mu napovídalo, že by tu mohla být jistá souvislost mezi několika různými případy. Hrozivý příběh, který začal smrtí dítěte a možná ještě neskončil.

Odkud je tenhle Arif? Kriminálníci bez totožnosti ovládají všechny sféry: drogy, hospodářskou kriminalitu i obchod s lidmi. Kvůli všemožným úkolům, které přicházely z nejvyšších míst, se kriminálka potýká s nedostatkem lidí. Do informačních technologií by bylo zapotřebí investovat celou miliardu, aby si před organizovaným zločinem udrželi náskok.

Fax od Corony by měl dorazit dneska nebo zítra. Když ho dostane, mohl by případ předat kompetentním orgánům k dalšímu šetření. Musí se chovat profesionálně. Corona je samozřejmě jen krycí jméno, člověk v pozadí, který nikdy neodhalil pravou identitu. Ta stejně nemá žádný význam.

* * *

Irmelin Quistová mu podala složku. „Byla jsem v archivu. Ale nebudete si ji odnášet, že ne?“

Martin si rozeplnul kabát a na energickou sekretářku se podíval. Měla krátké sněhobílé vlasy a ledově modré oči. Červené, modré a černé papíry, složky a šanony měla pečlivě vyrovnané na policích u zdi. Usmál se a podepsal výpůjčku dokumentu. „Dneska je tu klid, jak vidím. Zítř ráno ji budete mít zpátky. Tak přeju pěkné svátky.“

Otočil se, vyšel z místnosti a dal se chodbou podél prázdných prosklených kanceláří směrem k výtahu.